

## Arrest

**nr. 313 559 van 26 september 2024**  
**in de zaak RvV X / VIII**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat V. WORONOFF  
Roodebeeklaan 44  
1030 BRUSSEL

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie**

### **DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 mei 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 mei 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 mei 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WORONOFF, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft sinds 18 december 2023 in België.

1.2. Op 20 december 2023 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor onwettig bezit, verwerving en vervoer van verdovende middelen, als daad van deelname aan een vereniging. Hij werd vervolgens overgebracht naar de gevangenis van Haren.

1.3. Op 14 mei 2023 werd verzoeker voorlopig in vrijheid gesteld mits betaling van een borgsom van 15 000 euro.

1.4. Op 13 mei 2024 treft verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Aan de Heer :*

Naam: [G.]  
Voornaam: [S.]  
Geboortedatum: [...]  
Geboorteplaats: [...]  
Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

#### REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

□ 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene verblijft reeds sedert 18.12.2023 (datum opsluitingsfiche) in het Rijk.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene staat sinds 20.12.2023 onder aanhoudingsmandaat wegens onwettig bezit, verwerving en vervoer van verdovende middelen, als daad van deelname aan een vereniging. Uit het aanhoudings-mandaat blijkt dat er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan in hoofde van betrokkene. Op 18.12.2023 gaan de politiediensten over tot een discrete observatie van de zich zenuwachtig en verdacht gedragende betrokkene. Wanneer de politie tot controle overgaat smijt betrokkene een plastieken zak op de achterbank van een auto. Nazicht van deze zak brengt twee rechthoekige witte blokken cocaïne op, en dit voor een totaal van 2,106 kg. Betrokkene blijkt in het bezit te zijn van 2 GSM's, een Apple watch, cash geld, en 3 Simkaarten. In de middenconsole van de wagen blijkt een verborgen ruimte ingewerkt. Ook vindt men er een « Airtag » en een « pepperspray ». Betrokkene bekende als koerier te werken voor een onbekende in ruil voor 1000 euro. Hij heeft de feiten toegegeven en handelde volgens hem uit gemakkelijk geldgewin. Hij was op de hoogte dat het om drugs ging en dat hij die naar zijn « vriend uit Duitsland » moest brengen. Een dergelijk bezit en vervoer van drugs betekent een ernstig gevaar, niet alleen voor de openbare gezondheid, maar tevens voor de openbare veiligheid. Deze vorm van criminaliteit evenals de hoeveelheid in beslaggenomen verdovende middelen getuigen in hoofde van betrokkene van een volkomen misprijzen van andermans psychische en fysische integriteit, wat zijn gevaarlijke geestesgesteldheid genoegzaam aantoon.

Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten en hun maatschappelijke impact, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd op 26.01.2024 door de terugkeerbegeleider van DVZ gesproken in de gevangenis van Haren. Zijn administratieve situatie werd hem toegelicht en een vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht werd hem voorgelegd. Betrokkene weigerde de vragenlijst in te vullen. Betrokkene is in het bezit van zijn identiteitsdocumenten, dewelke zich in het griffiedossier bevinden. Betrokkene verklaarde geen familie, duurzame relatie, noch kinderen te hebben in België. Betrokkene verklaarde een vriendin te hebben in Duitsland. Zij heeft de Duitse nationaliteit en zou anderhalve maand zwanger zijn van hem. Uit het gevangenisdossier blijkt dat hij bezoek ontvangt van zijn moeder en zijn broer. Uit nazicht van het register blijkt dat zij niet gekend zijn door de Administratie. Het is aannemelijk dat zij niet in België verblijven. Betrokkene verklaarde dat zijn moeder en zijn broer op bezoek geweest zijn, maar reeds teruggekeerd zijn naar Albanië en daar wonen. Het administratief dossier bevat geen aanwijzingen waaruit blijkt dat betrokkene een gezinsleven onderhoudt op het Belgische grondgebied. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangenomen. Betrokkene maakte geen melding van gezondheidsproblemen die hem belemmeren te reizen. Hij verklaarde niet te willen terugkeren naar Albanië maar naar Duitsland, waar zijn zwangere vriendin verblijft en werkt. Betrokkene heeft geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat hij verblijfsrecht geniet in Duitsland. Betrokkene rekent op tussenkomst van zijn advocaat om een terugkeer naar Duitsland te regelen. Hij wil het antwoord van zijn advocaat afwachten, maar hij verklaart dat als de rechter beslist dat hij toch moet terugkeren naar Albanië, hij dit wel zal doen. Betrokkene heeft geen melding gemaakt van een vrees op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verblijft reeds sedert 18.12.2023 (datum opsluitingsfiche) in het Rijk. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Betrokkene staat sinds 20.12.2023 onder aanhoudingsmandaat wegens onwettig bezit, verwerving en vervoer van verdovende middelen, als daad van deelname aan een vereniging. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan in hoofde van betrokkene. Op 18.12.2023 gaan de politiediensten over tot een discrete observatie van de zich zenuwachtig en verdacht gedragende betrokkene. Wanneer de politie tot controle overgaat smijt betrokkene een plastic zak op de achterbank van een auto. Nazicht van deze zak brengt twee rechthoekige witte blokken cocaïne op, en dit voor een totaal van 2,106 kg. Betrokkene blijkt in het bezit te zijn van 2 GSM's, een Apple watch, cash geld, en 3 Simkaarten. In de middenconsole van de wagen blijkt een verborgen ruimte ingewerkt. Ook vindt men er een « Airtag » en een « pepperspray ». Betrokkene bekende als koerier te werken voor een onbekende in ruil voor 1000 euro. Hij heeft de feiten toegegeven en handelde volgens hem uit gemakkelijk geldgewin. Hij was op de hoogte dat het om drugs ging en dat hij die naar zijn « vriend uit Duitsland » moest brengen. Een dergelijk bezit en vervoer van drugs betekent een ernstig gevaar, niet alleen voor de openbare gezondheid, maar tevens voor de openbare veiligheid. Deze vorm van criminaliteit evenals de hoeveelheid in beslaggenomen verdovende middelen getuigen in hoofde van betrokkene van een volkomen misprijzen van andermans psychische en fysische integriteit, wat zijn gevaarlijke geestesgesteldheid genoegzaam aantoon.

Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten en hun maatschappelijke impact, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

[...].”

1.5. Eveneens op 13 mei 2024 neemt verweerder een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies). Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd verworpen bij arrest van 26 september 2024 met nummer 313 561.

1.6. Verzoeker is inmiddels teruggekeerd naar Albanië. Zijn advocaat verzocht verweerder om een tijdelijke opschorting van het inreisverbod van 18 juni 2024 tot en met 22 juni 2024 (vrijgeleide) zodat verzoeker per auto vanuit Albanië naar Brussel zou kunnen reizen om de zitting van de correctionele rechtbank van Brussel op 20 juni 2024 bij te wonen. Een vrijgeleide werd afgegeven door verweerder. De raadsman van verzoeker verklaart ter terechtzitting dat verzoeker ondertussen is teruggekeerd naar Albanië.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van:

“- Artikel 57/6/2 § 1 van de Vreemdelingenwet;

- Artikels 1 tot 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van de administratieve aktes;

- Artikel 8 van het EVRM;

- het beginsel van de goede administratie zowel als de onjuiste beoordeling.”

Hij betoogt als volgt:

“De Tegenpartij heeft een stereotiepe beslissing genomen die helemaal niet rekening houdt met de feitelijke en rechtelijke elementen ingeroepen door verzoeker.

Er zijn elementen in het dossier die erop wijzen dat een terugkeerbesluit naar zijn land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

1.

Verzoeker verblijft sedert 18 december 2023 in het Rijk.

Het is een feit dat hij op 18 december opgesloten werd en van zijn vrijheid werd beroofd.

Hij kon dus niet elders gaan.

2.

Volgens de tegenpartij zou het gedrag van verzoeker de openbare orde kunnen schaden:

*Drugs werd teruggevonden in zijn voertuig.*

*Verzoeker heeft een dienst willen verlenen maar weet dat het niet kan noch mag. Dat zal niet meer gebeuren.*

3.

*Er zou, volgens de tegenpartij, een risico op onderduiken bestaan.*

*Verzoeker is niet van plan om te vertrekken.*

*Hij werd vrijgelaten omdat hij een borgsom van 15.000,00 € heeft gestort (stuk 2).*

*Het is voldoende om terug te komen wanneer gewenst.*

*Verzoeker is niet illegaal binnengekomen en zijn bedoeling was niet om zich in België te vestigen.*

*Hij zat in de gevangenis sedert 20 december 2023 en had op dat ogenblik geen andere keuze.*

4.

*Verzoeker zou een bedreiging voor de Openbare Orde zijn.*

*Volgens de tegenpartij zou verzoeker op heterdaad betrapt zijn geweest met 2,106 kg cocaïne.*

*Verzoeker was niet van plan om de openbare orde te schaden en zolang hij niet veroordeeld werd, als onschuldig dient beschouwd te worden."*

2.2. De Raad leest nergens een concrete uitleg hoe verzoeker artikel 57/6/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) – dat betrekking heeft op de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming – geschonden acht.

De Raad is niet bekend met *"het beginsel van de goede administratie"* en verzoeker laat na dit beginsel en de schending ervan concreet toe te lichten.

Wat betreft de schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wijst de Raad erop dat deze bepaling voorziet in de definiëring van begrippen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden door de eerste bestreden beslissing.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

2.4. In casu is de bestreden beslissing voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering, dit zowel in het licht van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet als van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Verweerder licht toe dat verzoeker, die is vrijgesteld van de visumplicht, sinds 18 december 2023 in het Rijk verblijft, waardoor hij de maximale termijn van 90 dagen op 180 dagen heeft overschreden zonder het tegendeel aan te tonen. Daarnaast wordt aangegeven dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden waarbij wordt verwezen naar de inhoud van een aanhoudingsmandaat in hoofde van verzoeker wegens onwettig bezit, verwerving en vervoer van verdovende middelen, als daad van deelname aan een vereniging. Ook motiveert verweerder waarom de bestreden beslissing niet in strijd is met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet alsook de artikelen 3 en 8 van het EVRM, waarbij hij, hoewel verzoeker weigerde de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht in te vullen, rekening heeft gehouden met de hem gekende concrete elementen die verzoekers zaak kenmerken, waaronder zijn verklaring aan de terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 januari 2021 dat hij een zwangere vriendin zou hebben in Duitsland. Verder wordt ook, onder verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, aangegeven waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Er wordt hierbij aangegeven dat er enerzijds een risico op onderduiken bestaat en anderzijds dat verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde.

2.5. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing een stereotiepe beslissing is *"die helemaal geen rekening houdt met de feitelijke en rechtelijke elementen ingeroepen door*

verzoeker". Overigens, zelfs als een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat zij niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.6. Verzoeker duidt nergens waarom de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.7. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.8. De beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven is gestoeld op twee, reeds op zich schragende motieven, met name:

- verzoeker verblijft langer in het Rijk dan de toegestane 90 dagen op 180 dagen zonder het tegendeel aan te tonen (artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet);
- verzoeker wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden (artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet).

2.9. Voor wat betreft de feitelijke motivering in het licht van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, geeft verzoeker enerzijds toe dat hij *“een dienst [wilde] verlenen”* maar *“weet dat het niet kan noch mag”*. Anderzijds stelt hij dat hij niet van plan was om de openbare orde te schaden en dat hij als onschuldig moet worden beschouwd zolang hij niet is veroordeeld. De intentie van verzoeker om hier niet de openbare orde te komen schaden kan bezwaarlijk afbreuk doen aan het aanhoudings-mandaat waarvan hij het voorwerp was. Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de verwerende partij geenszins om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

2.10. Aangezien de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet overeind blijft, en dit zoals gezegd de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan schragen, gaat de Raad niet in op de kritiek die verzoeker uit op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.11. Ook de in de bestreden beslissing geïncorporeerde beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek is gestoeld op twee, reeds op zichzelf schragende motieven, met name:

- er bestaat een risico op onderduiken (artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet);
- verzoeker vormt een bedreiging voor de openbare orde (artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingen-wet).

2.12. Voor wat betreft dit laatste motief, neemt de Raad aan dat verzoeker hiertegen dezelfde kritiek inbrengt als besproken in punt 2.9. Het volstaat bijgevolg om naar deze bespreking te verwijzen. Daar de toepassing van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet overeind blijft, en dit zoals gezegd de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek kan schragen, gaat de Raad niet in op de kritiek die verzoeker uit op de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel kan derhalve, voor zover ontvankelijk, geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.13. In een tweede middel werpt verzoeker een schending op van artikel 8 van het EVRM.

Hij betoogt als volgt:

*“Verzoeker een bevel te geven is niet redelijk en een vormt een schending van art. 8 E.V.R.M.*

*Art. 8 is bestemd voor het verzekeren van de ontwikkeling zonder vreemde tussenkomst van de persoonlijkheid van elk individu in de relaties met andere personen (Europees Hof RM, 12 oktober 2006, n° 13178/03, MUBILANZILA MAYEKE et KANIKI MITUNGA t/ België, § 83.)*

*Dit Hof preciseert dat het beginsel van “sociale banden” gelijkgesteld mag worden met de betekenis van het beginsel “privaat leven” voorzien in art. 8 EVRM, die het respect van het gezin maar ook de sociale banden ontwikkeld met andere personen.*

*Uit een arrest dd. 11 februari 1999 heeft de Raad van State geoordeeld dat “de verwijdering van het grondgebied die het verbreken van sociale en affectieve relaties met zich meebrengt, dat verzoekster heeft gemaakt in België sedert haar aankomst zowel t.a.v. van haar schoolgenoten als van haar familie, een onevenwichtige maatregel is t.a.v. het legitieme doel van de Tegenpartij” (R.S., arrest n°78.711, R.D.E., n°102, 1999, p.40).*

*Verzoeker heeft een hele reeks sociale banden ontwikkeld in Duitsland die vernederd zouden worden met een gedwongen terugkeer naar zijn vaderland.*

*Verzoeker leeft met zijn vriendin die zwanger is. “*

*Een afgedwongen terugkeer naar het land van herkomst zou art. 8 EVRM dat het respect voor het familiale leven maar ook het privaat leven bekrachtigt, schenden.*

*Inderdaad laat dit artikel een inmenging van de autoriteit toe alleen indien het noodzakelijk is voor de bescherming van één van de in § 2 vermelde objectieven, te weten de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economische welzijn van het land, de verdediging van de orde en de preventie van de strafwettelijke overtredingen, de bescherming van de gezondheid, de moreel en de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

*Dit criterium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging gegrond wordt op een onmisbaar en dringend nood en dient evenredig te zijn in vergelijking met het gezochte legitieme doel. Het komt derhalve toe aan de tegenpartij te bewijzen dat zij het nodige heeft gedaan om een juiste evenwicht te vinden tussen het geviseerde doel en de zwaarheid van de schending van de respect voor het privaat leven van verzoeker, wat niet uit de bestreden beslissing blijkt (R.S., nr. 100.587, 7 november 2001, <http://www.raadvst-consetat.be> (5 juli 2002).*

*Inderdaad zou de aantasting die aan het privé leven van verzoeker zou gebeuren door een eventuele verwijderingsmaatregel, zelf voorlopig, onevenwichtig zijn in vergelijking met het door de Belgische Staat gevolgde objectief en art. 8 EVRM zou schenden.*

*Verzoeker heeft wel zijn echtgenote in Duitsland.*

*De breuk van banden tussen verzoeker en Duitsland, gepaard met het inreisverbod van 3 jaar, is onevenredig, en een zwaardere schade die moeilijk herstelbaar zal zijn, veroorzaakt.*

*De Hoge Jurisdictie preciseert erover dat het begrip “sociale banden” begrepen kan worden zoals de betekenis gegeven door de Europese rechtspraak aan het begrip “privé leven” van art. 8 EVRM, die niet alleen het respect voor de familiale kring maar ook het respect voor de ontwikkelde sociale banden viseert.*

*“paragraaf 1 van art. 8 EVRM garandeert niet alleen het familiale leven, zoals tegenpartij schijnt te beperken, maar beschermt ook het recht op privaat leven, dit recht dekt een breed toepassingsgebied, die onder andere de menselijke banden dat de mens met anderen zal ontwikkelen, bevat; (R.S., 6.12.2001, nr. 101547).*

*Verzoeker beroept zich voor het overige op de rechtspraak van de Raad van State wat dit punt betreft in het arrest nr. 105.598 dd. 17 januari 2002, dat preciseert dat “een zware schade die moeilijk herstelbaar zal zijn, de uitoefening van de bestreden acte, die aan verzoeker een schade veroorzaakt zowel op het gebied van de sociale banden dat hij in België heeft ontwikkeld dan in geval van terugkeer naar het land van herkomst”.*

*In casu bewijst de afwezigheid van motivatie niet het gevraagde examen, maar integendeel een manifeste appreciatievergissing in hoofde van tegenpartij en schendt het evenredigheidsprincipe rekening gehouden met de genoteerde elementen.*

*Dientengevolge schendt de beslissing de bovengenoemde beschikkingen.”*

2.14. Waar verzoeker betoogt dat hij “een hele reeks sociale banden [heeft] ontwikkeld in Duitsland die vernederd zouden worden met een gedwongen terugkeer naar zijn vaderland” kan de Raad enkel opmerken dat verzoeker hierover niet de minste duiding geeft, noch een begin van bewijs. Er wordt ook geen enkel begin van bewijs verstrekt over “zijn vriendin die zwanger is” met wie hij zou samenleven in Duitsland, noch over zijn “echtgenote in Duitsland”. Uit verzoekers voormelde korte algemene verklaringen kan niet worden

afgeleid dat hij een beschermenswaardig privé- of gezinsleven leidt in Duitsland in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook met zijn uitgebreide theoretische uiteenzetting over deze verdragsbepaling en zijn overtuiging dat de bestreden beslissing getuigt van een onevenwichtige balans van de belangen in dit verband, toont hij dit niet aan.

2.15.Ten slotte, op grond van de ponering dat *“[g]elet op de enorme impact van de beslissing dient een balans van de belangen van iedereen gemaakt te worden en het gelijkheidsbeginsel eerbiedigen”*, kan bezwaarlijk een schending van artikel 8 van het EVRM en het gelijkheidsbeginsel worden weerhouden.

Het tweede middel is derhalve ongegrond.

### 3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend vieren-twintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA